

Αντί για μεροκάματο, σφαίρες - Στρατιωτικοποίηση της εργασίας και μαφιοζοποίηση των αφεντικών στην Ελλάδα με οδηγό το παράδειγμα της Νέας Μανωλάδας Ηλείας

Πρώτη παρουσίαση, Αλεξανδρούπολη 24/4/2013

Το γεγονός αποτελεί την αφορμή της σημερινής μας εκδήλωσης έχει ως εξής: την προηγούμενη εβδομάδα και συγκεκριμένα την Πέμπτη 18/4, περίπου διακόσιοι μετανάστες εργάτες σε καλλιέργεια φράουλας στη Μανωλάδα συγκεντρώθηκαν για να απαιτήσουν τα δεδουλευμένα τους 6 μηνών. Συναντήθηκαν με 3, ας τους πούμε έτσι για να συμβαδίσουμε με τα ρεπορτάζ των δελτίων ειδήσεων, επιστάτες, οι οποίοι άρχισαν να πυροβολούν στέλνοντας 34 από τους μετανάστες εργάτες στο νοσοκομείο. Η εξιστόρηση αυτή είναι καταδικασμένη να είναι ελλιπής αν δε λάβουμε υπόψη μας ότι αυτό δεν είναι ένα επεισόδιο που έγινε ξαφνικά αλλά κάτι που πάει να εδραιωθεί σαν έθιμο της εποχής συγκομιδής της φράουλας. Πρωτομάθαμε ότι ο τρόπος με τον οποίο λύνονται οι εργοδοτικές διαφορές στην περιοχή είναι με τα όπλα το 2008, όταν οι εργάτες γης της περιοχής κύρηξαν απεργία με αιτήματα αύξηση μεροκάματου και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης (αφού φιλοξενούνται σε παρατημένα θερμοκήπια για τα οποία μάλιστα πληρώνουν και νοίκι!). Η απεργία κατεστάλλη και τότε βίαια, με ξύλο, πυροβολισμούς, κυνηγητό στα χωράφια, και από τα λίγα που μπορούμε να μαθαίνουμε υποψιαζόμαστε ότι παρόμοια (άγνωστης κλίμακας) περιστατικά συμβαίνουν κάθε χρόνο ξεκινώντας τουλάχιστον από το 1999[1], ενώ ανάλογα επεισόδια είχαμε και πέρυσι[2]. Βέβαια, ο σκοπός της σημερινής εκδήλωσης δεν έχει να κάνει ούτε με αναζήτηση της αλήθειας των γεγονότων (που άλλωστε θα ήταν και γελοίο να το προσπαθήσουμε έχοντας ως μόνο εφόδιο τα μμε και 2000 χλμ απόσταση) ούτε φυσικά και με ευαισθητοποίηση για τους φουκαράδες. Στόχος μας είναι, κάνοντας μια αποκωδικοποίηση όσων φτάνουν σε μας μέσα από τα μήντια, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι σημαίνουν όλα αυτά για εμάς σαν εργατική τάξη γενικά.

Έχουμε λοιπόν ένα πολύ εύγλωττο παράδειγμα για όποιον (κάνει ότι) δεν καταλαβαίνει τι σημαίνει κοινωνικός εκφασισμός. Στη Μανωλάδα δε βλέπουμε ούτε Χρυσή Αυγή να αλωνίζει, ούτε κρατική καταστολή να θεριεύει. Αυτό που βλέπουμε είναι νοικοκυραίους, αφεντικά, μικρά και μεσαία αλλά σίγουρα όχι τίποτα μεγιστάνες ή μονοπώλια που λένε και οι σταλινικοί, να οργανώνονται για την υπεράσπιση της ομαλής λειτουργίας των επιχειρήσεών τους. Η φράουλα της Μανωλάδας είναι ένα εξαιρετικά κερδοφόρο και ανταγωνιστικό προϊόν με εξαγωγές σε 20 χώρες. Δε χρειάζεται πολλές γνώσεις πολιτικής οικονομίας (που όμως τις έχουμε) για να καταλάβουμε πού τη βρίσκει ένα κλασικό αγροτικό κλωχώρι την κερδοφορία και την ανταγωνιστικότητα. Τη βρίσκει στο βίαια υποτιμημένο εργατικό δυναμικό, τους περίπου 4000 μετανάστες εργάτες που όμως πρέπει με κάποιο τρόπο α) να βρίσκονται στη Μανωλάδα την εποχή της συγκομιδής της φράουλας και β) να δέχονται να δουλέψουν για 20 euro από το πρωί ως το βράδυ. Ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να μετατραπούν οι κλασικοί μπαρμπα-Γιώργιοι σε Δον Κορλεόνε, να υιοθετήσουν πρακτικές μαφίας, όπως το να έχουν σχέσεις με διακινητές ώστε να έρθουν οι μετανάστες εργάτες στο χωριό, να συντηρούν οπλισμένους τραμπούκους για την περιφρούρηση των καλλιεργειών, να λαδώνουν μπάτσους και λοιπούς κρατικούς φορείς που εμπλέκονται ώστε να λειτουργεί το πράμα απρόσκοπτα. Το αποτέλεσμα είναι μια μικρή κοινωνία που μετατρέπεται συνολικά σε μαφία με την κλασική έννοια, σε γκανγκστερ που διαχειρίζεται τις υποθέσεις της με τη βία αδιαφορώντας επιδεικτικά για την ίδια την αστική νομιμότητα, όπως για παράδειγμα το 2008 όταν υπάλληλοι της επιθεώρησης εργασίας, δημοσιογράφοι και στελέχη του κκε τραμπουκίστηκαν από οργισμένους φραουλοπαραγωγούς μπροστά σε μπάτσους που σφύριζαν αδιάφορα.

Θα κάνουμε μια παρένθεση για να μη μείνει η εντύπωση ότι όλα αυτά αφορούν μόνο τους μετανάστες και να εξηγήσουμε τι εννοούμε όταν λέμε ότι οι συνθήκες εργασίας των μεταναστών είναι εικόνα από το μέλλον της εργατικής τάξης συνολικά. Βρήκαμε ένα παράδειγμα υποτίμησης και πειθάρχησης με την ισχύ των όπλων από το μακρινό 2010, όταν σερβιτόρα προσέφυγε στην επιθεώρηση εργασίας για να διεκδικήσει την αποζημίωση της απόλυσής της από την καφετέρια Via Vai στην Αθήνα. Ο εργοδότης για να την εκφοβίσει την ώρα της συνάντησης με τον επόπτη εργασίας της έδειχνε το όπλο στη ζώνη του, και την επόμενη η συντρόφισσα δέχεται επίθεση από αγνώστους έξω από το σπίτι της οι οποίοι την παρατάνε λιπόθυμη μέσα στα αίματα. Τηρουμένων των αναλογιών έχουμε να κάνουμε με γκανγκστερική συμπεριφορά τύπου Μανωλάδας.[3] Πάντως δεν είναι αυτός ο μόνος τρόπος που η υποτίμηση των μεταναστών επεκτείνεται

στην εργατική τάξη συνολικά, θα το δούμε και παρακάτω.

Επιστρέφοντας στη Μανωλάδα του 2013, έχει αξία να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε γιατί στη συγκεκριμένη συγκυρία τα κανάλια αποφάσισαν να παίξουν τόσο πολύ ένα θέμα που εδώ και 4 χρόνια περνούσε στα ψιλά γράμματα; Και επίσης γιατί κοτζάμ υπουργοί να επισκέπτονται και να γίνονται συλλήψεις και διώξεις σε μια περιοχή που μέχρι πέρυσι ήταν άβατο για τους ελεγκτικούς μηχανισμούς των αρμόδιων υπουργείων; Τι να θέλουν άλλαγε τα αφεντικά να πουν σε εμάς που νομίζουμε ότι επειδή έχουμε μπλε ταυτότητα θα τη βγάζουμε καθαρή για πάντα; Είχαμε την υπομονή να παρακολουθήσουμε ολόκληρο το δελτίο ειδήσεων του Skaï στις 18/4/20013. Καταλάβαμε ότι ο Ευαγγελάτος δεν εμπνέεται από κανέναν αγνό αντιρατσισμό, αφού από τα πρώτα λεπτά στο πάνελ οι καταγγελίες για τις απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης μπλέχτηκαν με κλασσικό υγειονομικό ρατσισμό, ότι τρώμε φρούτα που τα μαζεύουν βρωμιάρηδες που μένουν σε παράγκες χωρίς ύδρευση. Ο καλεσμένος φραουλοπαραγωγός αφού ισχυρίστηκε ότι είναι λίγοι παράνομοι που αμαυρώνουν την εικόνα των αγροτών της περιοχής, πράγμα καταφανώς γελοίο, έριξε το θέμα στη γκρίνια ότι κι εμείς τι να κάνουμε, δε βγαίνουμε αλλιώς, και έχουμε ανάγκη από χέρια και αναγκαζόμαστε να παίρνουμε αλλοδαπούς. Λογική προέκταση από αυτή την οπτική γωνία των αφεντικών είναι, πώς θα γίνει να ρίξουμε και το μεροκάματο των ελλήνων στα 20 euro. Όσο για το μόνιμο ρεφρέν σε αυτές τις περιπτώσεις, για το ανίκανο κράτος, έχουμε υποστηρίξει και αλλού ότι το κόμμα των αφεντικών, ο συλλογικός καπιταλιστής δε γίνεται να λειτουργεί στην τύχη και ότι το ελληνικό κράτος μια χαρά ξέρει τι κάνει, ειδικά όταν πρόκειται για κάτι τέτοια. Αυτό που μπορούμε να υποθέσουμε με ασφάλεια, συγκρίνοντας με άλλες περιπτώσεις, είναι ότι καθώς η φάμπρικα Μανωλάδα γιγαντώνεται (δεν έχουμε στα χέρια μας οικονομικά στοιχεία αλλά ένας δείκτης είναι το ότι οι εργάτες το 2008 υπολογίζονταν σε 2500 ενώ φέτος 4000), αυτό ανοίγει την όρεξη και σε άλλους καπιταλιστές που ψάχνουν κερδοφόρους τομείς να επενδύσουν, κάποιοι από τους οποίους και οικονομικά ισχυρότεροι είναι και έχουν καλύτερες διασυνδέσεις με κέντρα εξουσίας από ότι οι χωριάτες της Μανωλάδας. Θεωρούμε δηλαδή ότι εκτός από την επίθεση στην εργατική τάξη, αυτό που περνάει σαν πάταξη της παρανομίας και της εισφοροδιαφυγής είναι στην ουσία ξαναμοίρασμα της πίτας που έχει διογκωθεί, μια συγκεντροποίηση κεφαλαίου.

Για το τέλος κρατήσαμε κάτι που δεν πρόκειται να ακούσετε από καμιά συνιστώσα της καθεστωτικής αριστεράς, επίσημη ή ανεπίσημη. Παρακολουθώντας τα ρεπορτάζ εντοπίσαμε σκόρπια μουρμουρητά για λοστούς και άλλα σύνεργα μισθολογικής διαπραγμάτευσης που βρέθηκαν στο σημείο, ενώ ο συνήγορος των επιστατών δικαιολογούσε τους πυροβολισμούς λέγοντας ότι έπεσαν σαν άμυνα απέναντι σε εξαγριωμένο ("ασύνταχτο") πλήθος. Αυτό που καταλαβαίνουμε είναι ότι οι μετανάστες εργάτες αυτοοργανώθηκαν για να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους με τρόπο μαχητικό, συγκρουσιακό κι ας ήξεραν ότι έχουν απέναντί τους οπλισμένους γκάνγκστερ. Υποψιαζόμαστε ότι ο λόγος που η ένοπλη καταστολή τους έγινε σε κοινή τηλεοπτική θέα ήταν για τον παραδειγματισμό όλων των υπολοίπων εργατών στην ελληνική επικράτεια, σε περίπτωση που τους μπαίνουν τίποτα περίεργες ιδέες να αυτοοργανωθούν μαχητικά. Από την πλευρά μας θεωρούμε ότι αυτό ακριβώς είναι το επίδικο για εμάς σήμερα, και ελπίζουμε η σημερινή κουβέντα να τελειώσει με πρακτικά συμπεράσματα για αυτόνομη οργάνωση της προλεταριακής αυτοάμυνας.

[1]"Πέφτοντας απ'τα σύννεφα", περιοδικό Antifa-πόλεμος ενάντια στο φόβο, τεύχος 9, 6/2008

[2] περιοδικό Βίδα, τεύχος 14, 11/2012

[3]"Μεμονωμένα περιστατικά;" περιοδικό Βίδα, τεύχος 10, 11/2010

Πηγές:

-Δελτία ειδήσεων Skaï, Mega, Ant1 18/4/2013 και σκόρπια ρεπορτάζ και δημοσιεύματα των επόμενων 4 ημερών

-Σχεδόν Αόρατοι, η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση, 2009, Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα (Μηδέν Άπειρο, Σαχ, No Woman's Land)

-"Η Μανωλάδα είναι εδώ!", έντυπο δρόμου Σχιζό, τεύχος 6, 5/2008

- "Πέφτοντας απ'τα σύννεφα", περιοδικό Antifa-πόλεμος ενάντια στο φόβο, τεύχος 9, 6/2008